

*Skaitytojų
pamėgtos*

Dovanoju tau savo vyrą

*Claudia
Keller*

Alma littera

Tas, kas neria po paviršium, rizikuoja.

OSCAR WILDE

Šeštadienį, prieš pat adventą, Hanai Fonštein kaip per galvą trenkė žinia, kad jos sutuoktinis Artūras jau daug metų turi meilužę.

Tai buvo be galo nepalankus momentas tokiai žiniai, nes po smūgio paprastai susmunkama ant sofos, tuo tarpu mielinė tešla kyla neprižiūrima, o advento vainikas laukia nesulaukia, kol galop bus pakabintas prie namo durų.

Smūgis Haną ištiko valandą iki pietų – daržovių sriubos su smegenėlių kukuliais, laimė, jau išvirtos, tik dar nepašildytos, kaip visą laik planuota, pusei pirmos, tai akimirksniu, kada profesorius Fonšteinas pasirodo iš savo kabineto, tvirtais žingsniais žengia per koridorių į valgomąjį, kur galų gale sudrimba į krėslą atsidusdamas kaip žmogus, sunkiai besigaluojuš dėl kitų.

Jeigu viskas būtų ejęsi kaip per sviestą, o jau dvidešimt aštuoneri metai viskas ir eįosi kaip per sviestą, Hana būtų atskubėjusi tiksliai dvyliką valandą trisdešimt viena minutė, pastačiusi stalo vidury sriubos dubenį ir greitai žvilgsniu iš padilbų, taip jai būdingu, pabandžiusi atspėti, kokia tądien vyro nuotaika.

Tačiau jeigu Hana, nors to ir neįmanoma įsivaizduoti, pirmą kartą nepasirodytų, tada Artūras savo ruožtu būtų priverstas sulaužyti per dešimtmečius nusistovėjusias tradicijas. Jis (vėl atsidusdamas!)

atsistotų iš krėslų ir nužirgliotų ieškoti žmonos, sieloje tikėdamasis rasti ją įsistebeilijusią į sugedusį elektros prietaisą (tai būtų vienintelis pagrįstas paaiškinimas, kodėl ji nepatiekė pietų šeštadienį dvyliką valandą trisdešimt viena minutė).

Na, Hana tikrai pasijuto kaip po smūgio. Jai dar liko viena valanda atsigauti, pašildyti sriubai, nunešti į valgomąjį ir palinkėti: „Skanaus!“ – reikėjo kaip nors susitvarkyti, nepatraukiant Artūro dėmesio. Tačiau dvyliką valandą keturiasdešimt penkios minutės jis pakils nuo stalo ir vėl užsidarys kabinete truputį pailsėti, kur įmantrūs vaizdiniai, jo išsiugdyti apie Juliją Fišbach, švelniai nulakdins į svajų viešpatiją.

Kaip ir dauguma moterų, Hana nenutuokė apie vyro svajones, prie kurių jai buvo užginta prisiartinti, kurios nepriklausė jos pareigų sričiai ir už kurias atsakinga buvo ne ji, o Julija Fišbach. Hana privalėjo pabudinti vyrą iš svajonių; priverstinis signalas – į valgomąjį nešama kava.

Tačiau šiandien Hana nepajėgė išnaudoti pietų valandų tam, kad sutvarkytų virtuvę ir paruoštų padėklą su kava. Pirmąkart po vedybų šį laiką ji išnaudojo pati sau, nagrinėdama pribloškiantį faktą, kuris žaibiškai pakeitė jos gyvenimą. Juk šį įsimintiną rytą ryški šviesa nutvieskė mumiją, kurią Hana manė esant jos meile Artūrai Fonšteinui, mumiją, kuri, vos palytėta šviesos ar oro, subyrėjo į dulkes, nes jai kenkė tiek viena, tiek kita.

O juk nepasakytum, kad Haną sukrėtė pavydas. Ją veikiau pribloškė staigus suvokimas, kad vyriškis, su kuriuo praleido didžiumą gyvenimo ir kurį tarėsi kuo puikiausiai pažįstanti, pasirodė esąs visiškai svetimas. Svetimas žmogus, sugebąs gyventi kaip dviveidis ir nė kartelio neišsuduoti.

Pro privertas duris Hana žvilgtelėjo į kabinetą, kur Artūras nekaltai miegojo ant sofos. Pirmąsyk gyvenime Hana pasibaisėjo – tačiau pirmąkart gyvenime jos sieloje suliepsnojo neapykanta, ir ją apsiautė gaivinanti liepsna, suteikdama energijos, kurią galėjo kūrybingai panaudoti.

Pasirėmusi rankomis į indų džiovyklą, pro grotuotus virtuvės langus Hana stebeilijo į gatvę. Taigi jos vyras ne būdavo vienoje iš tų daugybės mokslinių konferencijų kelionių, iš kurių paprastai visuomet skambindavo taip dažnai, kad, regis, jam nė nevertėjo duoti telefono numerio (Hana, kaip tikra maniakė, pasinaudodama jo nebuvimu namui sutvarkyti ar kokiems nors kitiems triukšmingiems darbams atlikti, niekuomet neatkreipė dėmesio į šią jų vedybinio gyvenimo smulkmenėlę), o panirdavo į melą – paskui vėl iš jo išlįsdavo. Žinoma, išsekęs, išvargintas mūšio – karys sugrįždavo namo po mūšio (Hana visą laiką manydavo, kad tai mūšis už šeimos gerovę); į klausimą, kaip sekėsi, visuomet atsakydavo vangiu rankos mostu, kol galiausiai Hana ėmė nieko nebeklausti. O paskui profesorius („Pirmiausia turiu kuo skubiau paskambinti“) užsidarydavo savo šventovėje.

Profesorius daktaras Artūras Fonšteinas, taigi svetimas žmogus, kuris pasirodė iš rūko ir – čia Hana pašaipiai nusijuokė – kuris jautėsi namie ne su ja, o su kita moterimi, kol kas žinoma tiktai iš pirmos vardo raidės: J.

Hana atplėšė žvilgsnį nuo tuščios, lyg išmirusios gatvės ir nuėjo į svetainę. Kone baimingai paėmė plokštelę, tebegulinčią ant sofos taip pat, kaip šįryt buvo išslydusi jai iš rankos.

Mocarto „Mažoji nakties muzika“, Artūro dovana savo motinai Fitai gimtadienio proga, įteikta nerūpestingai palinkint laimės, priimta nerūpestingai padėkojant ir vieną sykį pagrojus nugarūsta į spintos kampą. Kol seniai pamiršta plokštelė šįryt netyčia pasitaikė po ranka, išslydo iš dėklo, nusirito per kilimą ir liko gulėti po lempa, kurios šviesa lyg ilgas smilius nukrypo į dailiomis raidelėmis išvedžiotą užrašą plokštelės viduryje: „Nepamiršamos Naujųjų metų nakties ir kitų nepamirštamų naktų atminimui, J. – A. TAIP!“ Hana klestelėjo ant sofos ir atsigriebė už tai, ką taip seniai buvo apleidusi: ji susimąstė!

Vienintelė Naujųjų metų naktis, kai Artūro nebuvo namie, prieš trejetą metų. Hana sutelkė mintis į tą žiemą ir galop prisiminė tai,

ko jai reikėjo. Tais metais per Kalėdas užgriuvo šaltis, ir Hana Kūčių vakarą daugiausia praplušėjo lediniam rūsy vyniodama senais maišais vamzdžius; tai buvo įprastinė atsargumo priemonė Fonšteinių name, kai stodavo šalčiai. Paskui, pirmąją Kalėdų dieną, Haną ištiesai krėtė šaltis, – metams slenkant į pabaigą Hanos būklė vis prastėjo, – o Naujųjų metų išvakarėse Artūras staiga gavo kvietimą iš seno mokyklos draugo.

Pamišėliškas netikėtumas.

Daug metų juodu nieko nebuvo girdėję vienas apie kitą, tačiau dabar, savaime suprantama, nusprendė drauge sutikti Naujuosius metus – su žmonomis, bet Hana juk sirguliavo.

Hanai, užsimerkusiai, virpančia širdim, įsispraudusiai į sofas kampa, viskas dabar tarytum kuo aiškiausiai iškilo prieš akis: Artūras skambina telefonu kabinete už privertų durų; ji pati virtuvėje lygina marškinius, kuriuos paskui sumurkšlins toji „Bučiuoju, Tavo J.“, vėliau krauna jam lagaminą ir, atsistojusi tarpdury, moja nudumiančiam automobiliui įkandin.

„Dėkoju už šią nepamirštamą naktį...“

Kartu su anyta Fita Hana žiūrėjo į nepažįstamų žmonių šventines linksmybes ekrane ir atsigulė nesulaukusi nė vienuolikos, džiaugdamosi, kad Artūrai smagu ir kad jai pačiai nebūtina laukti vidurnakčio.

Ji neliūdėjo, kad vyras išvažiavo vienas. Greičiau jai buvo truputiuką nemalonu, kad susirgo tokiu netinkamu momentu.

Hana įkišo plokštelę į dėklą ir vėl padėjo į spintą. Atskleistą paslaptį ji kol kas nugarūdo į smegenų kertelę, kur saugojo ir kitokius dalykus, žinomus vien jai ir niekam daugiau.

*Nukirsk katei uodegą, nukirsk gerą gabalą. Bet palik
stimburį katytei, kad galėtų eit bažnyčion.*

VAIKIŠKA RIMUOTĖ

Dar būdama vaikas Hana puikiai pasirengė gyvenimui, kai bus ištekėjusi už Artūro Fonšteino.

Kadangi neturėjo tėvo, tai anksti išmoko nuleidusi akis laukti tų trupinių, kurie jai kada ne kada nukrisdavo nuo turtuolių stalo. Taip pat ji išmoko apsimesti be galo laiminga, kai dėkodavo už dovanas, kad geradarys jaustųsi esąs dosnus, nes ta sąlyga buvo būtina dovanų gauti ateityje.

Nuo pat gimimo ji kliudė savo motinai Zigi, mat Zigi tapo našle anksčiau, nei sočiai pasimėgavo vedybine laime. Be to, ją užgriuvo finansiniai sunkumai, nes mirusysis, be skambios Jordan pavardės, paliko jai tik viršytą sąskaitą banke ir trimetę dukrelę.

O kiek Hana sirgo! Ji buvo pernelyg baili ir nepakankamai dailutė, kad pelnytų meilę „dėdžių“, kurių vis atsirasdavo, tačiau jie, galima sakyti, beveik niekuomet nesugrįždavo.

Gyvendama be vyro, Zigi pasidarė isterikė ir, kai tik užsimanydavo, niršiai kuldavo Haną, kuri niekuomet nesuprasdavo, už ką gauna lupti. Laimė, po įniršio priepuolių Zigi pasijusdavo palaimingai išsekusi ir tada įstengdavo nors trupučiuką mylėti nenumaldomai kūkčiojančią dukrą. Ji netgi gebėdavo priglausti Haną prie krūtinės ir nuraminti, kad jai atleista už „nusižengimą“ ir viskas vėl bus gerai! O kaip įrodymas, kad jai dovanota, Hanai būdavo leidžiama ko nors paprašyti, pavyzdžiui, su ja pažaisti ar nueiti į kiną.

„Įsidėmėk, – toks buvo slaptas Zigi įsakymas Hanai, – po pylos gauni meduolio, ir juo skaudesnė pyla, juo saldesnis meduolis. O meduolio gauni tik tada, jei pylą perkenti tylomis.“

Iš tėvo Hana paveldėjo rudokus plaukus, švelnią odą ir melsvas akis, iš Zigi – vešlias blakstienas ir dailų stotą. Kai ji buvo paauglė, nebuvo aišku, ar išaugs į išpūdingą rudaplaukę, ar į neišvaizdžią vargšėlę, nelaimė, dar ir rudaplaukę. Žinoma, Zigi ujamai Hanai nebuvo nė menkiausias galimybės tapti žavinga moterimi, kuri slypėjo jos viduje. Nei iš šio, nei iš to nuolat smūgiuojamai Hanai pri-kibo nervų liga, o nors trupučiu ką susijaudinus švelnią veido odą išpildavo violetinės dėmės.

Suvokimas, kad bet koks susijaudinimas aiškiai atsispindi jos veide, ir nepasitikėjimas savimi buvo nešuliai, kuriuos Zigi užkrovė dukrai ant kupros, palydėdama į gyvenimo kelią, tačiau ji išmoko atitrūkti nuo tikrovės ir pasinerti į slaptą svajonių pasaulį. Priešingai negu kiti vaikai, Hana vos įstengdavo sulaukti vakaro, kad galėtų gultis į lovą, kur susuriesdavo į kamuoliuką, užsimerkdavo ir mintyse pasileisdavo slaptą kino juostą, vaizduojančią tikrąjį jos gyvenimą.

Kai Hanai sukako šešiolika metų, ji metė mokyklą ir pradėjo moky-tis medicinos sesers specialybės Maltos ordino ligoninėje už trijų šimtų penkiasdešimties kilometrų nuo Zigi namų. Kad ir kaip keis-ta, Hana ilgėjosi motinos. Bad Babelsburgas buvo iš tų kurortų, kur galima tik numanyti buvusį prašmatnumą ir kur vietoj aukštuome-nės slankioja vien ligoniai papilkėjusiais veidais. Siūlyti tokiems li-goniams kultūrinių renginių, kad ir kokių skurdžių, kurorto admini-stracija nematė jokio reikalo. Kartais vykdavo koncertas, o Kalėdų proga pasirodydavo Kalėdų Senelis. Vietinis kino teatras užsidarė prieš daugelį metų.

Dėl nuotolio ir galybės senių, užplūdusių kurortą, Hana prisi-minė Zigi kaip gyvybingą ir žavią moterį, pakankamai sąmojingą ir dosniai dalijančią meduolius. Bizūną Hana pamiršo. Ji parašė Zigi, kad atostogas su malonumu praleistų namie. Tačiau Zigi, pagaliau išsivadavusi nuo savo naštos, iš paskutiniųjų puolė į vedybų rinką, ir jai pasisėkė sudominti Vimą Botersą, klestinčios ekspeditorių fir-mos savininką. Jį ką tik pametė žmona Margo, todėl jis krito į klaikią

neviltį, ir tai labai pravertė Zigi, nes sugebėdamas blaiviai mąstyti Botersas tikrai nebūtų jos vedęs. O šiuo momentu jis pamatė tik dvi malonias Zigi savybes: ji buvo seksuali ir neturėjo jokio prielipo. Taigi negrėšė pavojaus, kad staiga atsiras vaikų ar senių, kurie sukels rūpesčių. Vimas Botersas neapkentė rūpesčių, ypač šeimyninių.

Zigi parašė Hanai, kad ji pakankamai suaugusi savarankiškam gyvenimui ir kad nebesą jokio pagrindo važinėti namo dažniau, nei būtina. O paskui pranešė apie būsimas vedības su Vimu Botersu ir davė suprasti, kad juodu nusprendę Kalėdų šventės praleisti Bahamų salose.

Ir Artūras pirmiausia susidomėjo Hana tik todėl, kad ji atrodė esanti visiškai vieniša. Su Hana jis susipažino per advento koncertą Bonifaco bažnyčioje, kur jis lydėjo savo motiną Fitą, tądien pasijutusių pakankamai stiprią atlikti šiai vargingai pareigai. Po vyro Johano mirties Fita palengvėjusia širdžia paliko skurdžius ir skersvėjtuotus pastoriaus namus ir su Artūru grįžo į gimtąjį Bad Babelsburgo miestą. Ji niekuomet nebuvo „tikra“ pastoriaus žmona, ir pastangos nuslėpti tai nuo bendruomenės pirma laiko susendino pastorių.

Iš pat pradžių ši santuoka buvo nelaiminga, todėl Artūrai buvo lemta likti vienturčiu. Tuoj po jo gimimo Fitą užgriuvo viena iš tų neaiškių ligų, nuo kurios galų gale ir mirė Johanas.

Mat kaip tik tas neaiškumas ir suteikė Fitai neliečiamumą. Per visus tuos metus, kuriuos pragulėjo lovoje, ji nesirgo jokia liga, kurią būtų buvę galima nustatyti ir išgydyti. Regėjos, kad Fita yra iš tų moterų, kurių gyvybiniai syvai senka, nes jos neturi jėgų grumtis su gyvenimu.

Iš tikrųjų nėštumas ir gimdymas sukėlė Fitai tokį siaubą, kad jai neliko nieko kita, tik per sirguliavimą išvengti bet kokių santuokinių suartėjimų.

Johanas bergždžiai vylėsi, kad tokia žmonos būseną kada nors pasikeis ir viskas vėl bus kaip anksčiau, kol dar nebuvo gimęs Artūras, ir todėl širdyje kaltino sūnų.

Kadangi Fita neatliko ne tik žmonos, bet ir motinos pareigų, Artūrą dažniausiai prižiūrėdavo mažakalbė namų ekonomė, kuri

liepdavo jam išstis valandas sėdėti prie lėkščių su atšalusio valgio likučiais ir manė, kad tikras vyras neturėtų bijoti tamsos.

Būdamas dešimties metų, Artūras staiga ėmė šlapintis į lovą, ir jo kankintoja priverstė berniuką kas valandą nusistatyti žadintuvą ir vaikščioti į tualetą. Visam gyvenimui Artūrai liko neaiški prievar-ta, kad būtina nueiti į tualetą, tačiau apskritai pasibaisėtina vaikystė jam beveik neatsiliepė. Jis sugebėjo viską taip pamiršti, kad nebūtų net pasakęs, kuo vardu toji ekonomė, apnuodijusi jam vaikystę, ar kokios spalvos pažamos švarkelius vilkėjo jo motina.

Vėliau turėjo paaiškėti, kaip naudinga gyventi be prisiminimų, nes tas, kas nieko neprisimena, niekuomet neišsидуos.

Iš pastoriaus žmonos laikų Fita tepasiliko senovinę Kristaus statu-lėlę, rankų darbo kilimą ir sugebėjimą bet kokį nereikšmingą piršto pakrutinimą apgobti pasiaukojančios artimo meilės skraiste. Ir dar ji turėjo retą talentą priversti kitus laisva valia ir džiugiai jai vergauti. Visa tai ji parsinešė grįždama į tėvų namus Bad Babelsburge.

Kai Fita grįžo į gimtinę, jos tėvai jau buvo mirę, o didelė vila iš-nuomota sutuoktiniams, turintiems penketą vaikų. Fita patapšnojo vaikams galveles, pareiškė didžiausią apgailėstvimą ir paskelbė, jog vilos reikia jai pačiai, pasiremdama savo liga, dėl kurios nepajėgia pakelti penketo vaikų triukšmavimo, nors didžiulėje viloje kuo pui-kiausiai būtų išsitekęs dar vienas penketukas.

Vila, stūksanti ant šlaito virš miesto daugiau negu šimtmetį ir padabinta gausybe bokštų, erkerių bei terasų, turėjo du didelius trū-kumus: ji buvo ne tik pastatyta, bet ir įrengta griunderystės metais. Ir – paprasčiausiai pernelyg didelė dviem asmenims. Fita kaipmat suprato, kad apatinės patalpos, dvi susisiekiančios salės, sunkiai prikūrenama virtuvė ir skersvėjuota laiptinė beveik netinkamos gy-venti, todėl išsikraustė į antrąjį aukštą, kur kambariai buvo protingai suprojektuoti ir pasižymėjo gražiais reginiais pro langus.

Ji sugebėjo įtikinti Artūrą, kad apsigyveno antrajame aukšte iš ku-klumo ir pasiaukojimo, todėl jos pasirinkimas yra didžiai gerbtinas.

Po kelerių veikia nepavykusio bendrabūvio metų – Fita dažnai sirguliavo, Artūro mažne nebūdavo namie, ateinanti tarnaitė išsiskyrė, pirma, neįtikėtinu šnekumu, o antra – neįtikėtinu lengvabūdiškumu – Fita pradėjo žvalgytis marčios. Marti turėjo vertinti vilos prašmatnumą, be to, būti pakankamai stipri jai tvarkyti. Ir, be kita ko, nors truputį patikti Artūrai.

Priešingai negu kitos motinos, Fita nedievinu savo sūnaus, taigi vėliau kaip tik dėl to bus lengviau sutarti su Artūro žmona ir teigiamai skatinti jos darbinį džiaugsmą.

Iš pažiūros Artūras atrodė puikiai. Buvo išnašios figūros ir gąnėtina aukštas, kad silpnos moterys panūstų prisiglausti jam prie krūtinės ir akimirką atsiduoti saugumo iliuzijai, o daugumai moterų tai taip svarbu, jog jos nė nepaisydavo šilumos trūkumo jo žvilgsnyje ir šilumos trūkumo jo žodžiuose. Iš tikrųjų vargu ar buvo koks nors kitas žmogus, labiau nelinkęs suteikti saugumo kaip Artūras, tačiau dėl jo ūgio galėjai labai lengvai suklysti. Be to, kaip tik tas jo išvaizdos abejingumo švitesys ir įkvėpdavo lakios vaizduotės moteris įsivaizduoti geidžiamą vyrą lygiame kaip ekranas jo veide.

Fita priklausė prie tų nedaugelio moterų, kurių nė trupučio neveikė aukštas Artūro stotas. Kiek per plonas jo kaklas su slankiojančiu aukštyn ir žemyn Adomo obuoliu jai pernelyg priminė mirusį vyrą, nors Artūras, priešingai nei anas, nebuvo linkęs grąžyti nubalusių it negyvėlio rankų, o paskui be žado spoksoti į ją nieko nematydamas (šio įpročio Fita visuomet nekentė).

Tačiau Fita nebūtų mylėjusi Artūro ir tuomet, jeigu jis būtų buvęs mažiau panašus į tėvą, nes Fita apskritai nemylėjo vyrų. Jai nelabai patiko ir moterys, vis dėlto jos buvo patrauklesnės už vyrus ir todėl mažiau ją nervino. Be to, jos neabejotinai buvo geresnės slaugės.

Fita buvo nedidelė, geltonplaukė ir smulkių kaulų. Turėjo muzikinių gabumų ir šiokį tokį humoro jausmą. Fita niekino žmones dėl to, kad jie nebuvo tokie protingi kaip ji ir dažniausiai prastai atrodydavo. Todėl jai neliko nieko kita, tik mylėti pačiai save, tad jos santykiai buvo tvirčiausi, taip sakant, meilė be jokių krizių.

Taigi Fitos, Artūro ir Hanos keliai susikirto Bonifaco bažnyčioje advento sekmadienį, apie ketvirtą valandą po pietų. Hana suvokė, kad Fita ir Artūras priklauso tam visuomenės sluoksniui, apie kurio gyvenimą ji ligi šiol nė nenutuokė, ir džiugiai susijaudino.

O Fita savo ruožtu iškart suvokė, kad Hana – būsima jos slaugė.

Artūras nieko nesuvokė.

Hanai buvo dvidešimt ketveri, ji neatrodė bjauriai, tačiau neturėjo nė kruopelės patrauklumo, be to, buvo lygiai penkiaais centimetrais per aukšta, kad vyrams sužadintų globėjo instinktą. Šalia Hanos jie patys veikiau pasijausdavo saugūs, ir tokia prielaida buvo tinkama vedyboms.

Artūrai ką tik sukako trisdešimt. Jis rašė disertaciją ir ketino profesoriauti aukštojoje mokykloje. Tačiau jis neketino paaukoti savo gyvenimo karjerai, o taikėsi į šiltą vietelę, kurios jaukumą tikėjosi nusišlėpti nuo pasaulio. Taip pat sėkmingai klostėsi ir jo seksualinis gyvenimas.

Jį traukė moterys, kurios duodavo viską ir nieko nereikalavo. Už savaitgalio vizitą su puikia vakariene ir mėgstamos markės vynu, pasimylėjimu ir pusryčiais Artūras mokėdavo tik neaiškiu pažadu gal kada nors, jeigu leisiančios jo pareigos, vėl apsilankyti. Moterims reikėjo parodyti, kad jos ne duoda, o ima, tada jos elgsis kukliai ir domėsis tavim.

Artūras visą laiką bendraudavo su trimis penkiomis moterimis, kurias lankydavo tuomet, kai turėdavo reikalų jų gyvenamose apylinkėse, nes mėgo sieti naudą su malonumu. Jeigu kuri nors per daug pareikalavo, Artūras tuoj pat nutraukdavo santykius ir pakeisdavo ją kita. Slapčiomis jis jau seniai stebėjosi, kodėl moterys iš viso pakenčia tokį žaidimą. Gal dėl to, kad yra per silpno protelio.

Iš esmės Artūrai patiko gyventi šitaip, tačiau Fita užsispyrė, kad jis galų gale parvestų marčią. Ateinanti tarnaitė Marta darėsi vis nepakenčiamesnė, taigi buvo lengviau rasti žmoną, kuri tvarkytųsi be jokio užmokesčio, negu ieškoti kitos Martos už dvidešimt markių per valandą.

Po tokių svarstymų Artūras pakvietė Haną praleisti Kalėdas su juo ir Fita.

Šias šventes Hana dar ilgai prisimins, ir tik todėl, kad jų apskritai nebuvo.

Fitą ištikio vienas iš tų nepaaiškinamų silpnumo priepuolių, ir ji pragulėjo lovoje, o Hana buvo laiminga, kad iškart galėjo parodyti savo sugebėjimus slaugyti; taip, šiuo atžvilgiu ji gerokai pranoko pati save.

– Jūs dangaus dovana, mieloji Hana, – kuždėjo Fita, spausdama Hanai ranką. – Bet, maldauju, tausokit save, nes dar ir jūs susirgsit!

Vien šiais paprastais žodžiais Fita įkvėpė Hanai troškimą įrodyti, jog ji ne iš tų silpnų būtybių, kurios linkusios susirgti. Hana pasiliko pas Fonšteinus visai Kalėdų savaitei ir net po Naujųjų metų, be poilsio lakstydama tarp virtuvės ir ligonės patalo. Artūras užsidarė kabinete, klausėsi sparčių jos žingsnių ant laiptų ir nusprendė ją pasilikti.

Įgudusiu žvilgsniu Fita nustatė, kad Hana yra iš tų žmonių, kuriuos nesunku išauklėti visiškai atsidavusius, vis aukščiau, aukščiau ir aukščiau keliant kartelę, kuria matuojamas darbštumas ir pasiaukojimas. Šita Hana Jordan, perimta aistringo troškimo nenuvilti, šita Hana šoks per ją...

Tad nuo pat pirmosios dienos buvo nustatytas Hanos vaidmuo Fonšteinų namuose, tačiau be jokios Fitos ar Artūro kaltės. Kalta buvo pati Hana, nes visi mieste žinojo tą karaliaujančią ant šlaito „pilį“ ir slapta geidė joje gyventi. O Hana suklydo ne tik geisdama joje gyventi, bet ir tikrai apsigyvendama; tai buvo jos pabėgimo į svajonių pasaulį pasekmė, pernelyg seniai puoselėjama, taigi ji nebesugebėjo dorai atskirti svajonių nuo tikrovės.

Vila buvo kūrenama krosnimis, su prieštvanine virtuve ir sodu, kur galėjo nusiplūkti net du sodininkai. Tačiau Hana paleido mintyse kino juostą ir regėjo kibirkščiuojančią židinio liepsną, dvaro rūmų virtuvę ir seną anglišką sodą, kuriame smagu vaikštinėti ir klausytis lakštingalų suokimo. Artūras jai atrodė pilies šeimininkas, o Fita – išsilavinusi geraširdė ponija.